

ROMEO Y JULIETA

We hadden twee klavecimbels
naar het vroege voorjaar verhuisd.

De ene was zwart
en de andere was beschilderd
met een krans van bloemen
en, in penseelschrift,
Romeo Y Julieta 25 Mille Fleurs.

We zetten de klavecimbels in de boomgaard
waar de amandelbomen bloesenden als 7up.

We zagen trekvogels thuiskomen.

Ze dansten met elkaar,
eerst onder en boven onze klavecimbels,
toen onder en boven onze kapotte 4x4.
Ze besloten daarin hun nest te beginnen.

Wij lagen onder de aardbeiboom
en lieten kudde schapen voorbijgaan,
evenals de stevig ingepakte
zarzuela's brommende boeren op hun tractors,
maar niet de tijd.

De kanaries snoepten van onze eierstokjes
in het Japanse licht.

Spreeuwen zongen zoetgevooid de liederen
die ze geleerd hadden van de merels,
en voegden er ad libitum
wat autoalarm aan toe.

We sleutelden
in een oude garage en de bejaarden
lieten doodleuk sardana's en jota's
uit de speakers schallen
en hele zwermen kanaries, putters,
groenlingen, zwartkoppen en tapuiten
vlogen op uit de bloesems.

Wat
als je nu eens wist
waar je heen zou gaan,
vroeg je me.

Ik zei:
ik weet waar ik heen ga.
Ik ga naar de aardbeiboom,
naar de blauwe druifjes, naar het zonneroosje,
naar de marjolein, de tijm.

En we dekten de tafel
in de lege, stoffige kamer van het najaar.
We rammelden aan de leidingen,
repareerden de stortbak
en jouw fiets van toen.